

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 22.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Αποφάσεις — 1) Απόρριψις τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Ἡλία Μπεσίην Τουρκολιᾶ, Γεωρ. Τενεντέα, Παναγ. Φασέα, Δημητ. Παλαμίδα, Ἰω. Γιαννακοπούλου, Γεωρ. Μαυροειδῆ, Ἰω. Λορεντζῆ, Ἰω. Μαγουλιᾶ, καὶ Ἰω. Μπουριώτου. — 2) Αναίρεσις τοῦ ὑπὲρ τοῦ νόμου τοῦ ἀπὸ 3 Ἰουλίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 126 βουλευμάτων τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐφετείου. — 3) Απόρριψις τῆς ὡς ἀπαράδεκτου κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1830 ἔτους γενομένης αἰτήσεως τοῦ Γεωργίου Ν. Λάμπρου.

(Ἀπόφ. Ποιν. ῤμα'). (Ἀρ. Πρωτοκ. 393).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ι. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Ι. Γ. Τυπαλδου, καὶ τῶν παρέδρων Γ. Ἀρηνίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα ἀνακληθέντων τοὺς ἀπόντας δικαστὰς Κ. Κ. Δ. Σκορδίλην, καὶ Δ. Ραζῆν, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 19 τοῦ ἐνεστῶτος μηνός διὰ τὴν ἀνάσθησιν τῆς ἐξῆς αἰτήσεως ἀναίρεσως.

Ὁ Δημήτριος Πιλαμίδας, Ι. Γιαννόπουλος, Παναγιώτης Φασέας, Ἡλίας Μπεσίης Τουρκολιᾶς, Γεώργιος Τενεντέας, Γεώργιος Μαυροειδῆς, Ι. Λορεντζῆς, Ι. Μαγουλιᾶς, καὶ Ι. Μπουριώτης, ἐκαταγορήθησαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ κκαυρογιοδικῶν, ὅτι τὴν νύκτα τῆς 10 πρὸς τὴν 11 Μαΐου 1836 εἰσέβηλον ἐν νύκτα διαρρήξεως εἰς τὴν ἐν Λαγκανίῳ οἰκίαν τοῦ Χαράλαμπος ἰατροῦ καὶ διήρπασαν τὰ ἐν αὐτῇ ἐκτελέσαντες συγχρόνως σωματικὴν βλάβην καὶ ἐνοπλον ἀπειλὴν σώματος καὶ ζωῆς κατὰ τῶν ἐνοικουμένων καὶ προσδρασμόντων εἰς ὑπερῆσπιν τούτων, κακούργημα προνοούμενον καὶ τιμωρούμενον ἀπὸ τοῦ ἀρθ. 365 §. 4. καὶ 366 §. 2, 4, καὶ 5 τοῦ νόμου τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων λαθὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων καθ' ἑκάστην ἐπὶ τῆς ἀπὸ 8 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 29 ἀποφάσεως δια τῆς ἀπὸ 8 Μαΐου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 29 ἀποφάσεως τοῦ τοῦ μετ' Ἡλίαν Μπεσίην Τουρκολιᾶν, Γεωργ. Τενεντέαν καὶ Παναγιώτην Φασέα εἰς δεκαπενταετῆ δεσμῶν, τοὺς δὲ Δημ. Πιλαμίδα, Ι. Γιαννόπουλον, Γεωργ. Μαυροειδῆ, Ι. Λορεντζῆ, Ι. Μαγουλιᾶν, καὶ Ι. Μπουριώτην εἰς πενταετῆ εἰρκίην.

Τῆς ἀπερῆσεως ταύτης τῶν συνέδρων ἐζήτησαν οἱ καταδικασθέντες τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους.

1. Ὅτι δὲν προσηνήθησαν εἰς τὸ ἀροχτήριον κατὰ τὴν δημοσίαν συζήτησιν τὰ πειστήρια πράγματα, κατὰ τὰ ἀρθ. 93, 399, 425, καὶ 456 §. 7 τῆς ποιν. δικονομίας.

2. Ὅτι ἐναντίων τῶν ἀρθρων 73, 74, 134, 399, 345, 425, καὶ 458 §. 7 τῆς δικονομίας, ἀνεγνώσθησαν ἐκθέσεις φύσει ἄκυροι.

3. Διότι ὁ Παντελέων συνήγορος τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος δὲν ἠθέλησε νὰ φέρῃ τὸν λόγον ἕως τοῦ τέλους τῆς συζήτησεως παραιτηθεὶς ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς.

4. Ὅτι ἐν ᾧ ὁ πολιτικῶς ἐνάγων ἐπρότεινε ὅτι παραιτεῖται τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐξαιτησάμενος νὰ διατηρηθῆ εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα νὰ κινήσῃ αὐτὴν ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων δὲν ἀπεφάσισε τίποτε οὔτε περὶ τοῦ πρώτου οὔτε περὶ τοῦ δευτέρου ζητήματός του.

5. Ὅτι οἱ σύεδροι θεωρήσαντες τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων ἀτελῆ τοὺς ἐπροσκάλεσαν νὰ ἐπνεύλωσιν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων διὰ νὰ τὴν συμπληρώσουν.

6. Ὅτι οἱ σύεδροι ἐζήρχοντο ἐξω τοῦ ἀροχτηρίου ἐν ᾧ τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἐσκέπτετο εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων περὶ διαφόρων παρεπιπτόντων ζητημάτων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγ. Κ. Ι. Γ. Τυπαλδου, τὸν δικηγόρον Ι. Πήλληκα συνήγορον τῶν ἀναίρεσιόντων ἀπόντων, προσθέσαντα τὸν ἐξῆς λόγον ἀναίρεσως ὅτι ὁ πρόεδρος τῶν συνέδρων ἀπ' οὗ ἐκήρυξεν ἄκυρον τὴν εἰς τὴν δικογραφίαν εἰρισκομένην ἐκθεσιν τοῦ Ι. Μπουριώτου ὡς μὴ γενομένην ἀπὸ ἀνακριτικῶν ὑπάλλληλον, δὲν ἀναφέρεται εἰς τὰ πρακτικὰ ὅτι δὲν παρεδόθη εἰς τοὺς ἐνόρκους.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἂν καὶ τὰ πειστήρια δὲν προσήθησαν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συζήτησεως τῆς κατὰ τοῦ Ἡλία Μπεσίην Τουρκολιᾶ καὶ λοιπῶν δίκης, δὲν δύναται ἐκ τούτου νὰ προκύψῃ ἀναίρεσις διότι τὸ ἀρθ. 393 τῆς ποιν. δικονομίας δὲν διατάσσεται ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος.

Ἐπειδὴ τότε μόνον ἐκθεσὶς δύναται νὰ δώσῃ νόμον

εις ἀναιρέσειν, ὅταν αὕτη δὲν φέρει τὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα διατάσσονται παρὰ τῶν 72 καὶ 74 ἀρ. τῆς ποιν. δικον. καὶ ὅταν συγχρόνως ὁ κατηγορούμενος προτείνῃ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ἡ τοιαύτη ἔκθεσις ὡς μὴ συντεταγμένη κατὰ τὸν τύπου, καὶ τὸ δικαστήριον ἀποφασίσῃ ἐναντίον τῆς προτάσεώς του, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου αἱ παρὰ τοῦ συνηγόρου τῶν ἀναιρεσιόντων προσβληθεῖσαι δύο ἐκθέσεις ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, ἡ μὲν ἀπὸ τὰς 11 Νοεμβ. 1836 τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Σπάρτῃ πλημμελειοδικαῖς εἰσαγγελείας, ἡ δὲ παρὰ τοῦ ἀνακριτοῦ, τοῦ ἰδίου πλημμελειοδικείου, ἔχουσιν ἀμφότεροι τὰ προσόντα τὰ διατασσόμενα παρὰ τῶν 72 καὶ 74 ἀρ. τῆς ποιν. δικον. καὶ εἶναι συντεταγμένα κατὰ τοὺς τύπους, διότι ἡμὲν πρώτη εἶναι ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν εἰσαγγελέα καὶ τὸν δικαστικὸν γραμματέα, ἡ δὲ δευτέρα ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴν, καὶ τὸν δικαστικὸν γραμματέα καὶ ἀμφότερα ἐκφράζουσιν ὅτι τὰ παρουσιασθέντα ἐνώπιον τοῦ πρόσωπα δὲν συνεπέγραψαν, διότι δὲν ἔγνωρίζαν γράμματα ὡς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων ἀπεφάσισε διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 27 ἀποφάσεώς του, ὥστε ὁ λόγος οὗτος δὲν εἶναι ἑάσιμος.

Ἐπειδὴ αἱ προσβαλλόμεναι ἤδη λοιπαὶ ἐκθέσεις ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς ἄκυροι δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν, ὡς μὴ προσβληθεῖσαι ἐνώπιον τῶν συνέδρων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 306 ἀρ. τῆς ποιν. δικον. ὁ πολιτικὸς ἐνάγων, δύναται νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀγωγῆς του κατὰ πᾶσαν στάσιν τῆς δίκης. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Ν. Παντελεὼν συνήγορος τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος παραιτήσας τὴν πολιτικὴν ἀγωγὴν του, ἂν καὶ μετὰ τὴν ἐναρξίν τῆς συζητήσεως, ἔπραξεν ὅτι ὁ νόμος τῷ ἐπέτρεπε.

Ἐπειδὴ ἂν ὁ συνήγορος τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος, πρὶν παραιτηθῇ δὲν ἔφερε τὸν λόγον εἰς τινὰ τῶν παρεμπιπτόντων ζητημάτων ἐνώπιον τοῦ κακούργιοδικείου, τοῦτο δὲν εἶναι ἰσχυρὸν νὰ πρᾶξῃ εἰς τοὺς ἀναιρεσιόντας λόγον ἀναιρέσεως, ὡς μὴ ἐλαφθέντων ἐκ τούτου τῶν συμφερόντων τῶν ἀναιρεσιόντων.

Ἐπειδὴ ὁ λόγος, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων δὲν ἐξέδωκεν ἀποφασιν οὔτε περὶ τῆς προσβαλλομένης παρὰ τοῦ πολιτικῶς ἐνάγοντος παραιτήσεως οὔτε περὶ τῆς αἰτήσεως τοῦ νὰ διατηρηθῇ εἰς αὐτὸν τὸ δικαίωμα νὰ κινήσῃ τὴν ἀγωγὴν του ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων, ἀφορᾷ δικαίωμα τρίτου καὶ δὲν δύναται νὰ ὠφελήσῃ τοὺς ἀναιρεσιόντας, ἐπομένως εἶναι ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ οἱ συνέδροι δύνανται νὰ διατάξουν τὴν ἐπανοδὸν τῶν ἐνόρκων, εἰς τὸ δωματίον τῆς διασκέψεως τῶν διὰ νὰ συντάξωσιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν σύμφωνον μετὰ τὸν νόμον. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου οἱ ἐνόρκοι εἰπόντες

εις τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ὅτι ὁ Δημήτ. Παλαμιδάς καὶ λοιποὶ συνεδοκῆθησαν τοῖς αὐτουργοῖς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν χωρὶς νὰ ἐκφράσωσιν ῥητῶς, ἂν οἱ εἰρημένοι εἶναι ἐνοχοὶ ἢ ὄχι τῶν εἰς αὐτοὺς ἀποδιδομένων πράξεων, ἐξέφρασεν ἐτυμηγορίαν ἀτελεῆ, καὶ οἱ συνέδροι διατάξαντες τὴν εἰς τὸ δωματίον ἐπάνωδόν των πρός οὐμ-πλήρωσιν αὐτῆς δὲν παρέβησαν τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ τὰ εἰς τὰ πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων τῶν δικαστηρίων διαλαμβανόμενα ὑποτίθενται κατὰ τὸν νόμον ἀληθῆ καὶ φέρουσι πλήρη πίστιν μέχρις ὅτου ἀποδειχθῇ τὸ ἐναντίον, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ περίστασις ὅτι οἱ ἐνόρκοι ἀπεσφύρησαν ἔξω τοῦ ἀκροατηρίου, ἐν ᾧ οἱ συνέδροι ἐσκέπτοντο εἰς τὸ δωματίον τῶν διασκέψεων δὲν ἐνδιαλαμβάνεται εἰς τὰ πρακτικὰ οὔτε οἱ ἀναιρεσιόντες ἀπέδειξαν τοῦτο, ἐπομένως ὁ λόγος οὗτος, τῆς ἀναιρέσεως εἶναι ἀνύπαρκτος.

Ἐπειδὴ ὁ πρόεδρος τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων, διατάξας τὴν μὴ ἀνάγνωσιν τῆς ἐκθέσεως τοῦ Ι. Μπουριώτου, ὡς μὴ γενομένην ἀπὸ ἀνακριτικῶν ὑπάλληλων καὶ παρὰ τὸς αὐτὴν ἔπειτα εἰς τοὺς ἐνόρκους δὲν παρέβη κανένα νόμον ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητας διατεταγμένον, οὔτε προηγουμένην τινὰ ἐπὶ τούτῳ ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων.

Διὰ ταῦτα, ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἡλία Μπεσήνη Τουγκολιά, Γεωργίου Τενεντέα, Παναγιώτου Φασέα, Δημητρίου Παλαμιδά, Ι. Γιανοπούλου, Γ. Μαυροειδῆ, Ι. Δορентζῆ, Ι. Μαγουλιᾶ, καὶ Ι. Μπουριώτου, ἧτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 8 Μαΐου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀρ. 29 ἀποφάσεως καθῶς, καὶ ὅλων τῶν προδικαστικῶν ὑπ' ἀρ. 25, 26, 27, 28, τῶν ἐν Ναυπλίῳ συνέδρων καὶ καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσιόντας εἰς τὰ ἔξωδα τῆς παρουσῆς δίκης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν πρώτην Ἰουλίου τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Αὐγούστου 1837.

(Ἀπόφ. Ποιν. ῥμβ.) (Ἐριθ. Πρωτοκ. 394).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ι. Αν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανούση, Γ. Γ. Τυπάλδου, καὶ τῶν παρέδρων Γ. Ἀφθονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα ἀναπληρουμένων, τοὺς ἀρεοπ. Κ.Κ. Δ. Σκορδῆλην καὶ Δ. Ραζῆν, ἀπόντας, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως ὑπὲρ τοῦ νόμου.

Ὁ ἐπιτετραμμένος τὰς ὑποθέσεις τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλείως τῆς Βαυαρίας παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ αὐτῇ Κόμῃ Βαλδμάρχ δι' ἐγγράφου του πρὸς τὴν ἐπὶ τοῦ Βασιλείου

Οίκου και τῶν Ἐξωτερικῶν Β. Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας; ἐξήγησε νὰ καταδιωχθῆ κατὰ τὸν νόμον ὃ ὑπεύθυνος συντάκτης τῆς ἐφημερίδος τῆς Ἐλπίδος ἕνεκα διαφόρων περικοπῶν τῆς εἰς τὸν ἀριθ. 56—57 τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος καταχωρηθείσης δικτριδῆς, τὰς ὁποίας ἐθεώρησεν ὕβριστικάς κατὰ τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος του Βασιλέως τῆς Βυζαριας, τῆς Βυζαρικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς παρὰ τῆ Ἑλληνικῆ Κυβερνήσει Βυζαρικῆς πρεσβείας. Εἰσαγγεῖται τῆς ὑποθέσεως μετὰ τὴν ἀνάκρισιν εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις πλημμελειοδικῶν αὐτοῦ διὰ τοῦ ἀπὸ 22 τοῦ παρελθόντος; Ἰουνίου βουλευματός; του ὑπ' ἀριθ. 482 ἀπεφάνητο ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀφορμὴ πρὸς καταδίωξιν τοῦ συντάκτου τῆς Ἐλπίδος ἀπὸ μέρους τοῦ ἐπιτετραμμένου τὰς ὑποθέσεις τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Βυζαριας. Κατὰ τοῦ βουλευματος; τούτου τῶν πλημμελειοδικῶν ἔκχεν ἀνικατοῖν ὁ παρὰ τῷ αὐτῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελεύ; ἦτις ἀπερρίφθη ἀπὸ τὸ δικαστικὸν συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 126 βουλευματός; του, ὁ παρὰ τῷ Ἰερῷ Πάτρῳ εἰσαγγελεύς; ἐξήγησε τοῦ βουλευματος; τούτου τοῦ συμβουλίου; τῶν ἐφετῶν τὴν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου διὰ τὰς λόγους; 1. Διὰ ψευδῆ ἑρμηνεῖαν τῶν ἀρθ. 148, 280 καὶ 692 τοῦ ποιν. νόμου, τὸ πρῶτον ἐξ' αὐτῶν, τὸ ὁποῖον ἀπειτεῖ ἐγκλησιν τοῦ ὕβρισθέντος; διὰ νὰ γίνῃ ποιν. καταδίωξις εἰς τὰς ἀπὸ τὰ ἀρθ. 145, 147 τοῦ ποιν. νόμου μνημονευόμενας περιπτώσεις; δὲν διακρίνει ἀν' ἢ ἐγκλησὶς πρέπει νὰ ἐνεργῆται ἀπὸ τὸν ὕβρισθέντα αὐτὸν, ἢ ἀπὸ πληρεξουσίου; του, ὅτι ἐπομένως μὴ κάμνον ὁδαιμῖαν τοιαύτην διάκρισιν, ἀφίνει τὰ πράγματα ὑπὸ τὸ κράτος τῶν γενικῶν τοῦ δικαίου κανόνων. Κανὼν γενικῶν τοῦ δικαίου εἶναι ὅτι ἕκαστος; δύναται νὰ ἐνεργῆ διὰ πληρεξουσίου; πᾶσαν πράξιν, ἐκτὸς ἀν νόμος; ῥητὸς διέταξαι τὸ ἐναντίον. Κάνει ῥητὸς τῆς Ἑλλάδος νόμος; δὲν ἀπρηγόρευσε νὰ γίνῃται ἐγκλησὶς; διὰ πληρεξουσίου, ἐπομένως τὸ συμβούλιον τοῦ ἐν Ἀθήναις; δικαστηρίου; τῶν ἐφετῶν, τὸ ὁποῖον παρεδέχθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 126 βουλευματός; του ὅτι εἰς τὸ ὁποῖον ἐδίκασε θέμα (espèce) ἐγενέεν ἐγκλησὶς; διὰ πληρεξουσίου, διέκρινε μεταξύ; ἐγκλήσεως; γενομένης; διὰ πληρεξουσίου; καὶ ἐγκλήσεως; γενομένης; ἀπὸ τὸν ὕβρισθέντα αὐτὸν, καὶ μὴ νομίσαν νομίμων; εἰμὴ τὴν δευτέραν (διέκρισιν τὴν ὁποίαν οὐτε τὸ 148 καὶ ὑπ' ἀριθ. 126 βούλευμα; τῶν ἐν Ἀθήναις; πλημμελειοδικῶν, ἠρμήνευσε; ψευδῶς; τὸ ῥηθὲν ἀρθ. καὶ παρεβίασε; τὸν διαληφθέντα; κανὼνα τοῦ δικαίου; καὶ περιπλέον; τὸν ἀπαγορεύοντα; νὰ διακρίνωμεν ὅπου ὁ νόμος; δὲν διακρίνει; τὸ 152 ἀρθρον; μόνον τῆς ποιν. δικον. τὸ ὁποῖον τὸ συμβούλιον τοῦ ἐν Ἀθήναις; δικαστηρίου; τῶν ἐφετῶν ἀναφέρει; εἰς τὸ βούλευμα; του, ἦτον ἱκανὸν νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸ νὰ ἐννοησῇ τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ 148 ἀρθ. τοῦ ποιν. νόμου. Ἐγκλησὶς; εἶναι ἢ μήνυσις; πράξεως; ἄλλου ἠτις; φέρει; βλάβην; εἰς;

τὴν περιουσίαν, τὴν τιμὴν ἢ τὸ πρόσωπον τοῦ μνημόντος; ἢ μήνυσις; κατὰ τὸ 152 ἀρθ. τῆς ποιν. δικον. γίνεται; διὰ τοῦ μνημόντος; αὐτοῦ ἢ διὰ τίνος; πληρεξουσίου; τοῦ ἐπομένου; ὁ ἐγκλητῶν; δύναται; νομίμως; νὰ κάμῃ; καὶ; διὰ; πληρεξουσίου; ἐγκλησιν. τούτῃσι; μῆνυσιν; τῆς; κατ' αὐτοῦ; τελεθεῖσης; πράξεως. Τὸ; συμβούλιον; τοῦ; ἐν; Ἀθήναις; δικαστηρίου; τῶν; ἐφετῶν, προσπαθὼν; νὰ; εὔρῃ; τὴν; ἄλλως; σαφεστάτην; ἔνοιαν; τοῦ; 148 ἀρθ. τοῦ; ποιν. νόμου; ἠρμήνευσε; περὶ; πλεόν; ψευδῶς; καὶ; τὰ; ἀρθ. 280; καὶ; 692; τοῦ; αὐτοῦ; νόμου, ὑπολάβον; ὅτι; οἱ; εἰ; αὐτὰ; μνημονευόμενοι; εἶναι; πληρεξούσιοι; τούτῃσι; πρόσωπα; ἐνεργούντα; δύναμι; ἐξουσίας; δοθείσης; εἰς; αὐτὰ; παρὰ; ἱκανοῦ; ἐντολέως; των, ἐν; ᾧ; δὲν; εἶναι; εἰμὴ; ἀντιπρόσωποι, τούτῃσι; ὡς; ἐκ; τῶν; ἀρθ. 91; 74; καὶ; 145; τῆς; ποιν. δικον. συνδιασμέτων; ἐξάγειται, πρόσωπα; τὰ; ὁποῖα; ἔχουν; δύναμι; τοῦ; νόμου, δικαστικῆς; ἀποφάσεως; ἢ; ἄλλης; νομίμου; πράξεως; ὑπὸ; τὴν; ἐπιμελείαν; των; πρόσωπα; ἀνίκηνα; εἰς; τινὰς; περιπτώσεις; νὰ; ἐνεργήσουν; μόνον; των, καὶ; διὰ; τὰ; ὁποῖα; ἐνεργοῦν; αὐτοὶ; 2. Δι' ἕλαψιν; αἰτιολογιῶν; ὡς; πρὸς; τὸ; μέρος; τοῦ; βουλευματος; τὸ; ἀναγόμενον; εἰς; τὰς; ὁποίας; ἢ; παρὰ; τῆ; Ἑλληνικῆ; Κυβερνήσει; πρεσβεία; τῆς; Βυζαριας; ἐξέλαβε; κατ' αὐτῆς; ὕβρει; τῆς; Ἐλπίδος, καὶ; διὰ; τὰς; ὁποίας; ἐγκάλεσεν; ὁ; πρέσβυς; αὐτῆς.

Ἀκούσαν; τὴν; ἔκθεσιν; τοῦ; ἀρεαπαγίτου; Κ. Ι. Ἀν. Σωμάκη; καὶ; τὸν; εἰσαγγεῖλα.

Σκεφθὲν; κατὰ; τὸν; νόμον;

Ἐπειδὴ; ὑπάρχει; γενικὸς; κανὼν; τοῦ; κοινοῦ; δικαίου; πηγάζων; ἀπὸ; τὸν; φυσικὸν; νομον; ὅτι, ὅστις; δύναται; νὰ; ἐνεργῇ; αὐτοπροσώπως; δικαίωμα; τι, δύναται; νὰ; τὸ; ἐνεργήσῃ; καὶ; δι' ἄλλου; προσώπου; κατ' ἐντολήν. ὅσακις; ῥητὸς; νόμος; δὲν; τὸ; ἀπαγορεύει. Ἡ; δὲ; ποιν. δικον. δὲν; ἀπρηγόρευσε; διὰ; τὴν; ἐγκλησιν; τὸ; δικαίωμα; τῆς; ἐντολής; εἰς; δὲ; τὸ; 152; ἀρθ. τὸ; ἐπέτρεψε; καὶ; ῥητῶς; κατὰ; πλεονασμὸν; διὰ; τὴν; μύνησιν; ἦτις; δὲν; διαφέρει; ἀπὸ; τὴν; ἐγκλησιν; εἰμὴ; καθ' ὅσον; τὸ; γένος; ἀπὸ; τὸ; εἶδος. Ἐπὶ; δὲ; τοῦ; προκειμένου; τοῦ; συμβουλίου; τῶν; ἐν; Ἀθήναις; ἐφετῶν; ἀποφασίσαν; ὅτι; τὸ; 148; ἀρθ. τοῦ; ποιν. νόμου; δὲν; συγχωρεῖ; ὅ,τι; ὁ; νόμος; οὗτος; παρασιωπῶ; καὶ; εἰς; κάμμιαν; διάταξιν; του; δὲν; ἀπαγορεύει, παρεβίασε; τὸν; ἀνωτέρω; μνημονευθέντα; κανὼνα; τοῦ; δικαίου; καὶ; ἠρμήνευσε; κακῶς; τὸ; ῥηθὲν; 148; ἀρθ. τοῦ; ποιν. νόμου.

Διὰ; ταῦτα; ἀναίρει; ὑπὲρ; τοῦ; νόμου; τὸ; ἀπὸ; 3; Ἰουλίου; ε. ε. καὶ; ὑπ' ἀριθ. 126; βούλευμα; τῶν; ἐν; Ἀθήναις; ἐφετῶν; καὶ; διατάττει; νὰ; γραφῆ; ἢ; πρὸς; ἀπόφασιν; εἰς; τὸ; περιθώριον; τοῦ; πρωτοτύπου; τοῦ; ἀναιρεθέντος; βουλευματος, καὶ; νὰ; δημοσιευθῆ; διὰ; τῆς; ἐφημερίδος; τῶν; Ἀγγελιῶν. Ἐκρίθη; καὶ; ἀπεφασίσθη; τὴν; εἰκοστὴν; τετάρτην; Ἰουλίου; τοῦ; 1837; ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη; τὴν; 29; Ἰουλίου; 1837; ἐν; Ἀθήναις.

(Άπόφ. πολ. Αριθ. ΙΙΙ.) (Αριθ. πρωτοκ. 398).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Ι. Αν. Σωμάκη προεδρεύοντος, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Ι. Γ. Τυπάλδου, καὶ τῶν παρέδρων Γ. Αφρονίδου καὶ Δ. Ν. Φωτίλα, ἀναπληρῶντων τὸν πρόεδρον καὶ τὸν ἀρεοπαγίτην Κ. Δ. Ραζῆν ἀπόντας, καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ- Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ιερομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 24 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὴν ἀδικίαν μεταξὺ τοῦ Γεωργίου Νικολάου Λάμπρου, κατοικοῦ Σπετσῶν ἀναιρεσιόντος παρασταθέντος διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Π. Νικολαΐδου δικηγόρου, καὶ τοῦ Χρηστοδούλου Κούτζη, κατοικοῦ τῆς αὐτῆς νήσου ἀναρρεσιβλήτου, ἀπόντος, τὴν ἐξῆ; αἴτησιν ἀναιρεσεως.

Ὁ Γεώργιος Ν. Λάμπρου ἐνήγαγε τὸν Χριστόδουλον Κούτζην ἐνώπιον τοῦ πύσαντος πρωτοκλήτου τῶν δυτικῶν Σποράδων ἀπαιτῶν τὴν πληρωμὴν ἑκατὸν διστήλων ὀφειλομένων παρὰ τοῦ ἐλαγμένου πρὸς αὐτὸν, ὁ ἐναγόμενος ἐζήτησε δι' ἀγωγῆς παρὰ τοῦ Γ. Ν. Λάμπρου διστήλα ἑξακόσια, ὀφειλόμενα δὴθεν εἰς αὐτὸν παρὰ τοῦ πατρὸς τοῦ ἐνάγοντος· τὸ εἰρημένον πρωτόκλητον δικαστήριον δι' ἀποφάσεώς του ὑπ' ἀριθ. 1354 διέταξε τὴν πληρωμὴν τῶν ἑκατῶν διστήλων ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου, ἀφ' οὗ προηγουμένως ὁ ἐνάγων ὀρκισθῆ ὅτι ἐπληρώθη ἡ ζητούμενη ποσότης πρὸς τὸν ἀντενάγοντα, ἐκτὸς διακοσίων διστήλων.

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ πρωτοκλήτου ὁ Χριστόδουλος Κούτζης ἐξέκαλεσεν ἐνώπιον τοῦ ποτὲ κατὰ τὴν Πελοπόννησον ἐκκλητοῦ δικαστηρίου, τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ τῆς ἀπὸ 9 Ιουνίου, 1831 ἀποφάσεώς του ἀπεφάνη τὴν παραπομπὴν τῆς δίκης εἰς τὸ ἀνώτατον δικαστήριον διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ διαφορὰ οὕσα μεταξὺ συγγενῶν ὑπάγεται εἰς δικαιοσύνην ἐκδικασθεῖσα δὲ ἅπαξ ἀπὸ τοῦ πρωτόκλητον τῶν δυτικῶν Σποράδων, πρέπει νὰ θεωρηθῆ ὅτι διήλθε τὸν βαθμὸν τῆς δικαιοσύνης, καὶ διότι ἡ ἐκκλήσις γίνεται ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος διὰ παράβασιν νόμου.

Ἡ ὑπόθεσις μένουσα ἐκκρεμῆς εἰς τὸ ἀνώτατον διὰ τὴν ἐπακολούθησάν παῦσιν τῶν δικαστηρίων εἰσήχθη παρὰ τοῦ Γ. Ν. Λάμπρου διὰ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Π. Νικολαΐδου εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον καὶ ἐζητήθη ἡ ἀναίρεσις τῆς ὑπ' ἀριθ. 1246 (1337) ἀπὸ 9 Ιουνίου 1831 ἀποφάσεως τοῦ πύσαντος ἐκκλητοῦ τῆς Πελοποννήσου, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ δικαστήριον τοῦτο κακῶς ἐληρύχθη ἀναρμόδιον τοῦ νὰ δικάσῃ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν· ἐφαρμόσαν

νόμον μεταγενέστερον, τὴν διαδικασίαν τοῦτέστιν τοῦ 1830 εἰς ὑπόθεσιν προγενέστεραν τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπ. Κ. Ι. Γ. Τυπάλδου τὸν πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσιόντος, καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Σεφεθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς δικάζεις τῆς πολιτικῆς δικονομίας καὶ τοῦ ἀπὸ 11—23 Μαΐου 1835 Βασιλ. διατάγματος τὸ δικαστ. τοῦ Ἄρειου Πάγου δὲν εἶναι ἀρμόδιον νὰ δικάσῃ ὑπόθεσις, αἱ ὁποῖαι ἔμεινεν ἐκκρεμῆς εἰς τὸ πᾶσαν ἀνώτατον διὰ τὴν δικασθῶσιν εἰς τρίτον καὶ τελευταῖον βαθμὸν δικαιοσύνης· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου παρεπέμψθη τῆς μεταξὺ τοῦ ἀναιρεσιόντος Γεωρ. Ν. Λάμπρου, καὶ τοῦ ἀναρρεσιβλήτου Κούτζη διαφορᾶς, ἀπὸ τὸ πᾶσαν ἐκκλητοῦ τῆς Πελοποννήσου διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1246 καὶ ἀπὸ 9 Ιουνίου 1831 ἀποφάσεώς του πρὸς τὸ πᾶσαν ἀνώτατον διὰ τὴν δικάσῃ τοῦτο ἐπὶ τῆς οὐσίας αὐτῆς, δηλ. ὡς δικαστήριον τρίτον καὶ τελευταῖον βαθμῶν, ἐπομένως ὁ Ἄρειος Πάγος δὲν εἶναι ἀρμόδιος πρὸς ἐκδικασίαν τῆς προκειμένης διαφορᾶς, ἀλλ' ἀρμόδιον δικαστήριον κατὰ τὸ ρηθὲν διάταγμα εἶναι τὸ ἐν Νκυπλίῳ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν.

Ἐπειδὴ προσέτι ὁ ἀναιρεσιῶν ὄχι μόνον δὲν προσέβαλλε διὰ τοῦ ἐνδίκου μέτου τῆς ἀκυρώσεως κατὰ τὴν ἰσχύουσαν τότε διαδικασίαν, ἐνώπιον τοῦ ἀνωτάτου, τὴν ὑπ' 1246 ἀπόφασιν τοῦ πύσαντος ἐκκλητοῦ τῆς Πελοπον. ἀλλὰ μάλιστα τὴν πρεδέχθη καὶ ἐπεκαλέσθη τὸ ἀνώτατον, διὰ τῆς ἀπὸ 21 Ιουνίου 1831 ἀναφορᾶς του διὰ τὴν ἀποφάσισιν κατὰ τὰς αἰτήσεις τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν ἀπὸ 8 Δεκεμβ. 1830 πρὸς τὸ ἐκκλητοῦ τῆς Πελοποννήσου ἀπολογίαν του, δηλ. ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς δίκης.

Διὰ ταῦτα δικάζον κατ' ἐρήμην ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν κατὰ τὸν Ιούνιον τοῦ 1830 ἔτους γινουμένην αἴτησιν τοῦ Γεωργίου Ν. Λάμπρου πρὸς τὸ πᾶσαν ἀνώτατον δικαστήριον, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας δίκης συμπεσοῦμενα εἰς εἰκοσιτέσσαρας δραχμάς.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν πέμπτην Ιουνίου τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδμοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 12 Ιουλίου 1837.